

स्य तत्सम्बुद्धिः हिरण्यशकलान्येव नेत्राणि तथा च श्रुतिः [१.२.३.३२.] हिरण्यशकलैर्वाऽऽद्य सहस्राक्ष इति । हे शतमूर्धन् शतं मूर्धानो यस्य यददः शत-
शीर्षा रुद्रोऽसृज्यतेति [१.२.३.३२.] श्रुतेः । यस्य तव शतं प्राणाः सहस्रं व्यानाः
शतसहस्रशब्दावपरिमितवचनौ । यश्च त्वं साहस्रस्य सहस्रपरिमितस्य रायः धन-
स्य ईशिषे प्रभुर्भवसि सहस्रादणप्रत्ययः । तस्मै तादृशाय ते तुभ्यं वयं वाजाय
विधेम वाजमन्नं हवीवृषं दध्मः वाजमिति विभक्तिव्यत्ययः विधतिर्दानकर्मा । स्वा-
हा एतद्विः सुकृतमस्तु ॥ ७१ ॥

सुपर्णीऽसि गरुत्मान्पृष्ठे पृथिव्याः सीद ।

भासान्तरिक्षमापृण ज्योतिषा दिवमुत्तमान तेजसा दिश उद्वृह ॥ ७२ ॥

का° [१८.४.४.] तस्यामग्निं निदधाति सुपर्णीऽसीति वषट्कारेण । स्वयमातृष्ठा-
यां सुपर्णीऽसीति ऋद्धयेन वषट्कारेण चाग्निं स्थापयतीत्यर्थः ॥ अग्निदेवत्या पङ्क्तिः ।
हे अग्ने त्वं सुपर्णीऽसि सुपर्णपद्याकारो गरुडसमानोऽसि । गरुत्मान् गरुत् गर-
णं गलनं भक्षणमस्यास्तीति गरुत्मान् अशनायावानित्यर्थः । अतः पृथिव्याः पृष्ठे
उपरि सीद उपविश । भासा स्वप्रकाशेन अन्तरिक्षमापृण सर्वतः पूरय । ज्योति-
षा स्वसामर्थ्येन दिवं द्युलोकमुत्तमान ऊर्ध्वं स्तम्भितं कुरु स्तम्भेर्हलः अः शान-
त्ताविति [पा° ३.१.८३.] आप्रत्ययस्य शानञादिशः । तथा तेजसा स्वेन दिश उ-
द्वृह उत्कर्षेण दृढीकुरु दीपय वा ॥ ७२ ॥

अजुह्वानः सुप्रतीकः पुरस्तादग्ने स्वं योनिमासीद साधुया ।

अस्मिन्सधस्थेऽअध्युत्तरस्मिन्विश्वे देवा यजमानश्च सीदत ॥ ७३ ॥

अग्नियी त्रिष्टुप् । हे अग्ने त्वमाजुह्वानः आहूयमानः सन्सुप्रतीकः शोभनं प्रती-
कं मुखं यस्य सुमुखः सन् पुरस्तात्पूर्वस्यां दिशि साधुया साधुं समीचीनं विभक्ते-
र्यादिशः स्वं योनिं स्थानमासीद अधितिष्ठ । हे विश्वे देवाः यूयं यजमानश्च अस्मि-
न्युरोवर्तिनि अध्युत्तरस्मिन् (42.) अधिकमुत्कृष्टे सधस्थे अग्निना सह स्थातुं योग्य-
स्थाने सीदत यज्ञाख्ये (43.) स्वर्गे उपविशत द्यौर्वाऽउत्तरं सधस्थमिति [१.२.
३.३५.] श्रुतेः ॥ ७३ ॥